

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z powództwa Banku [...] przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów o stwierdzenie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów, na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 7 marca 2018 r., na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w W. z dnia 23 stycznia 2017 r., sygn. akt VI ACa ../15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powoda 360 (trzysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 23 stycznia 2017 r., Sąd Apelacyjny w W. zmienił wyrok Sądu Okręgowego w W. – Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z 24 lutego 2015 r., oddalający odwołanie Banku [...] (powód) od decyzji Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (Prezes Urzędu) z 28 grudnia 2012 r., nr [...].

Skargę kasacyjną od powyższego wyroku Sądu Apelacyjnego wniósł Prezes Urzędu, zaskarżając go w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, a

mianowicie „czy możliwe jest wyłączenie bezprawności, spełniającego przesłanki praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów, zachowania jednego podmiotu ze względu na działanie innego podmiotu, a w razie pozytywnej odpowiedzi, czy w sytuacji, w której zapewnienie stanu zgodności z prawem ochrony konsumentów wymaga współdziałania co najmniej dwóch podmiotów, okoliczność polegająca na tym, że jeden z nich – występujący na późniejszym etapie realizacji określonego procesu – prawdopodobnie nie będzie prawidłowo (terminowo) wykonywał ciążących na nim obowiązków, może wyłączyć bezprawność działań (np. z uwagi na przewlekłość) drugiego z tych podmiotów (występującego na wcześniejszym etapie realizacji procesu)”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prezesa Urzędu powód wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów procesu za instancję kasacyjną, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Z utrwalonego i wielokrotnie powoływanego, także w sprawach z zakresu ochrony konkurencji, orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że w razie powołania tej przesłanki przedsądu jaką jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), obowiązkiem skarżącego jest wywiedzenie i uzasadnienie występującego w sprawie problemu w sposób zbliżony do tego, jaki przewidziany jest przy przedstawianiu zagadnienia prawnego przez sąd odwoławczy na podstawie art. 390 k.p.c. Sformułowane zagadnienie powinno zatem odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do treści przepisu, który nie podlega jednoznacznej wykładni, a którego wyjaśnienie przez Sąd Najwyższy przyczyni się do rozwoju jurysprudencji i prawa pozytywnego lub też będzie miało znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia podobnych spraw w przyszłości (zamiast wielu zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 28 maja 2015 r., III SK 5/15, LEX nr 1747850). Uzasadnienie zagadnienie prawnego ma zawierać juretryczną – profesjonalną i rzetelną argumentację wskazującą możliwe opcje

rozstrzygnięcia problemu prawnego, a nie tylko wariant preferowany przez skarżącego.

Sformułowane przez Prezesa Urzędu zagadnienie prawne, zarówno podstawowe jak i uszczegóławiające, nie zostało oparte na żadnym przepisie prawa. Dyskwalifikuje to już na wstępie wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania, gdyż rolą Sądu Najwyższego jako sądu prawa, orzekającego w trybie nadzwyczajnym, nie jest domyślanie się za stronę – i to będąca organem władzy państwowej – na tle jakiej to regulacji należy rozstrzygnąć problem prawny wskazywany w skardze. Konstrukcja zagadnienia prawnego budzi tym bardziej zdziwienie, że Prezes Urzędu wielokrotnie wnosił skargi kasacyjne, zatem oczywiste wymogi w zakresie formułowania i uzasadniania wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinny być doskonale znane reprezentującym go pełnomocnikom. Nie ma zaś żadnych powodów, by znane od lat warunki przedsądu, wynikające ze specyfiki skargi kasacyjnej jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, liberalizować dla pism procesowych wnoszonych przez organ władzy państwowej, dysponujący fachowym zapleczem w postaci stałych służb prawnych.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

kc